

samfundet, og det går ministeren jo ind for, selv om ministeren ikke må sige det højt. Så stoltheden forstår jeg fuldt ud.

Men jeg forstod trods alt, at ministeren erkendte, at det er en alvorlig situation for en børnefamilie at blive sat på gaden. Så er mit spørgsmål: Hvordan kan den samme regering så foreslå, at man skal nedsætte kontanthjælpen for børnefamilier, arbejdsløse med børn, så meget, at man støder ind i nogle regler om huslejestøtte, som gør, at man ikke længere kan betale støtte til den pågældende familie, hvilket betyder, at den familie, man nedsætter kontanthjælpen for, efterfølgende tvinges til at flytte ud af den bolig, de har?

Hvordan kan en regering, der siger, at de synes, det er en alvorlig situation, at børnefamilier bliver tvunget til at flytte, samtidig fremsætte forslag i Folketinget til en lov, der vil tvinge børnefamilier til at flytte, fordi de ikke kan blive boende i deres boliger?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er ikke korrekt, at jeg går ind for at øge uligheden som sådan. Tværtimod, så handler regeringens politik om at sikre lige muligheder, men også om at have det rigtige incitament, den rigtige incitamentsstruktur, sådan at det kan betale sig at arbejde. Det, jeg synes er vigtigt også at være opmærksom på, er, at vi sikrer, at den positive udvikling i det danske samfund kommer de svageste og de mest udsatte og dem med de laveste indkomster til gode. Og det gør vi jo netop bl.a. gennem satsreguleringen og gennem, at vi tager forskellige initiativer målrettet mod de problemer, som folk i de kategorier har.

Så jeg synes faktisk, at der er grund til at fremhæve mange af de initiativer, som regeringen tager, netop fordi de er målrettede og kan gøre en forskel.

Kl. 14.40

Med hensyn til hr. Frank Aaens kommentarer om det lovforslag, der nu er til behandling vedrørende boligstøttereglerne, ser jeg ingen sammenhæng. Jeg har ikke kendskab til, hvad der ligger bag de her tal om, hvem det er, der bliver udsat af boligen, og derfor er der intet belæg for at hævde, at det lige netop skulle være den gruppe.

Som jeg tror hr. Frank Aaen husker fra debatten forleden i salen, er det jo f.eks. sådan, at det spænd, der er i dag, hvor man regner børn med helt op til 23 år, faktisk ikke engang bliver brugt, fordi 80 pct. af de unge, der bor hjemme, er mel-

lem 18 og 20 år. Så derfor forventer jeg ikke, at vi vil se den store ændring i mønsteret i forhold til de ændringer af boligstøttereglerne.

I øvrigt er argumentet for at ændre reglerne jo, at vi harmoniserer i forhold til 18-årsalderen, som jo gør sig gældende på andre områder, og at man, når man bliver over 18 år og er voksen, også har mulighed for at bidrage til husstandens indkomst.

Frank Aaen (EL):

Jeg er glad for, at ministeren af egen drift bringer den sag på banen, når det nu er sådan, at man også på andre områder forringer situationen for børnefamilier. Men det var ikke det, jeg spurgte til.

Jeg spurgte til, hvordan den her regering, hvor en minister nu siger, at det er en katastrofe for børnefamilier at miste deres bolig og blive tvunget til at flytte, kan fremsætte et lovforslag, der betyder, at arbejdsløse med børn får nedsat deres kontanthjælp så meget, og at de ikke længere kan modtage boligstøtte til den bolig, de bor i, og derfor bliver tvunget til at flytte fra boligen. Hvordan kan man sige, at man synes, det er slemt for en børnefamilie at blive tvunget til at flytte, når man samtidig – og det er så beskæftigelsesministeren – har fremsat et lovforslag, der gør, at børnefamilier med sikkerhed bliver tvunget til at flytte på grund af nedsættelse af kontanthjælpen?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg mener ikke, at man bliver tvunget til at flytte på grund af eventuelle ændringer af kontanthjælpen.

Som jeg var inde på tidligere i mit svar til fru Majbrit Berlau, så er det sådan i dag, at den enlige kontanthjælpsmodtager med tre børn har et månedligt rådighedsbeløb på omkring 13.300 kr. efter betaling af skat, boligudgifter og daginstitution. Det er ca. 400 kr. mindre end rådighedsbeløbet for en enlig forsørger på mindsteløn. Så det er da en forskel, der er så lille, at den ikke vælter noget budget.

Jeg mener, at alle mennesker har et ansvar for at sikre, at deres husleje bliver betalt. Der handler det jo så også om en prioritering, og jeg mener faktisk, at vi på den måde tager godt hånd om personer i den situation.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det Majbrit Berlau for sit afsluttende spørgsmål.